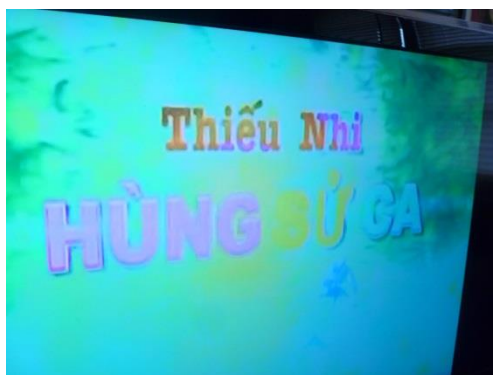

Tôi Các Cháu Hát THIẾU NHI HÙNG SỬ CA

Từ nhiều tháng trước, trên Đài Truyền Hình SBTN có chương trình cho các cháu thiếu nhi hát những bài hát tình ca quê hương có tính thời sự, đấu tranh, lịch sử rất có ý nghĩa mang tên Thiếu Nhi Hùng Sử Ca, tôi quan tâm và theo dõi. Quan tâm vì nhiều lý do, trong đó có hai lý do chính mà tôi muốn nói ra đây là: thứ nhất Đài SBTN đã khởi động được phong trào truyền lại cho con cháu lòng đối với quê hương, bằng tiếng mẹ đẻ; thứ hai, nơi xứ người như một các bậc cha mẹ, ông bà nguyên cho các em biết mình mà yêu thương lưu lạc khắp đó đây năm Nhật, ngày 23 tháng 6

sau này một tâm sự, một tấm dân tộc qua lời ca, tiếng nhạc hai, từ tiếng mẹ đẻ Việt Nam ngôn ngữ phụ, các em được dạy dỗ đã làm nên căn mà gần gũi nguồn gốc tổ tiên giống nòi Lạc Việt mình đang châu, bốn biển. Hôm nay Chủ năm 2013, tôi đang cắt cỏ bên

hồng nhà, bà vợ hé cửa gọi “Vào coi cuộc thi chung kết Giải Thiếu Nhi Hùng Sử Ca”. Nhìn đồng hồ, tôi thấy đúng 3 giờ chiều mà chiều ở đây nơi xứ sở Trung Mỹ này thì nắng cháy da, sáng rực lửa. Tôi bước vào nhà, trời đất tối u u và vợ tôi đi xuống basement tắt bếp đang nấu ăn để lên cùng coi với tôi. Cô giáo Diệu Quyên vốn thùy mị và ăn nói dịu dàng đang cầm micro điều hợp chương trình. Dưới kia ban giám khảo, tôi thấy có Nhạc Sĩ Việt Dzũng, Ca Sĩ Ngọc Minh và Giáo Sư Nguyễn Văn Khoa. Vừa lau mồ hôi vừa hớp mau mấy ngụm nước lạnh thật lạnh cho đã cái miệng đang khát mà không kịp thay đổi bộ đồ đang mặc, tôi ngồi phịch xuống cái ghế bành, nhìn và nghe một cách xôn xao, nao nao trong lòng.

Đầu tiên, ở Lớp 7, bé Mary Nguyễn Ngọc Thanh Xuân qua video clip gửi từ Úc Châu qua hát bài Con Rồng Cháu Tiên - bài ruột của cặp song ca Ngọc Hạ-Lâm Nhật Tiên- Mặc áo dài đỏ, đội khăn đóng đỏ như biểu tượng là con cháu ngàn ngàn đời của Hai Bà Trưng rất dễ thương, cháu hát lời ca rõ ràng và phong cách biểu diễn tự nhiên. Tôi nghe “Việt Nam, tiếng gọi nước tôi. Ngàn xưa giữa dòng nổi trôi. Rồng Tiên, núi rừng biển khơi. Sầu đau, bao giờ sẽ nguôi!” mà tôi cứ nghĩ, lời ca đó, ý nhạc đó đã thấm liệm rồi vào lòng cháu Mary Nguyễn Ngọc Thanh Xuân. Từ đó, cháu đã mạnh dạn “Ôi! tiếng hát Lạc Long Quân giữa núi rừng vang rền. Tiếng hát Mẹ Âu Cơ giữa biển trời mênh mông. Dưới bóng cờ Văn Lang, dấu tích Việt huy hoàng. ...”. Khuôn mặt cháu ngây thơ, thanh thoát “dễ thương chi lạ” và dấu có non nớt, rụt rè, âu lo cách mấy, tôi cũng liên tưởng đến cháu Mary Nguyễn Ngọc Thanh Xuân đang luân lưu giòng máu Việt trong lòng vì cháu đang hát nhạc Việt, lời Việt và câu chuyện lịch sử nước non nhà Việt.

Rồi một cháu bé gái nữa, ôm ôm tóc dài xòa xuống hai vai, trên cái nơ đỏ là Trần Thiên Nghi nở một nụ cười rất “con nít” để hở hàm trên cái răng thưa rất là duyên đọc thơ Anh Hùng Vô Danh của Đặng Phương Nguyễn Ngọc Huy mà biểu tỏ được cái khí khái của người chiến sĩ vị quốc vong thân: *“Họ là những anh hùng không tên tuổi. Trong loạn ly như giữa lúc thanh bình. Bền một lòng dũng cảm chí hy sinh. Dâng đất nước cả cuộc đời trong sạch”* và cháu hát, hát bài ca Cám Ôn Anh của Trầm Tử Thiêng. Cháu hát, cháu diễn tả, tôi nghe, tôi thấy như cháu là một thiên thần bé nhỏ đang vung tay khi thì kể lể, khi thì than thở và như trút hết nỗi lòng mà bày tỏ lời *“Cám Ôn Anh, Người Chiến Sĩ Vô Danh”*. Tay cháu khi đưa cao qua đầu, lúc xua ngang trước mặt, hồi buông nhẹ vào hông theo từng ý lời ca và diễn tả nét mặt một cách tài tình, tuyệt vời đến nỗi Việt Dzũng cũng phải ghi điểm cho cháu là 10. Ngồi bên, vợ tôi cứ xuýt xoa *“bé hát hay quá!”* Tôi cười như kiêu nịnh đầm, nói *“không hay sao Việt Dzũng cho tới 10 điểm”*. Trầm Tử Thiêng, lời lẽ bài ca nào cũng thường rất trau chuốt, bóng bẩy: *“Cám ơn anh kịp lớn giữa thù hằn. Thấp đôi vai gồng gánh nỗi điêu linh. Bóng vinh quang lấp sâu trong huyết lạnh. Hay ngồi đau thẳm lặng giữa thanh bình”*. Dứt bài ca, khán giả vỗ tay nhiều; vợ chồng tôi cũng vỗ tay khen lần nữa *“bé hát hay quá”*. Cháu Trần Thiên Nghi cung kính cúi đầu chào với nụ cười trẻ thơ và lời lẽ nhẹ nhàng mà đậm đà *“Con xin kính chúc ban giám khảo và khán giả một ngày hạnh phúc”*. Đó, một cháu gái mới 6 tuổi, sinh đẻ và mới lớn lên trên đất Mỹ có biết gì Việt Nam mà được cha mẹ dạy cho tiếng Việt, ngâm thơ tiếng Việt, hát nhạc tiếng Việt và trong lòng cháu làm sao không có chút gì Việt Nam bây giờ và mai sau?

Tiếp theo, hai chị em cháu Phương Trúc Nguyễn và Huy Đức Nguyễn hát 2 bài Anh Là Ai của Việt Khang và Triệu Con Tim của Trúc Hồ. Cháu Phương Trúc Nguyễn thanh thoát, nhu mì, điềm đạm, đầm thắm thì Huy Đức Nguyễn lại dạn dĩ, sinh động, nhậy bén, dồn dập một cách điệu nghệ biết mấy! Cháu Huy Đức dù còn quá nhỏ mà đã thể hiện một bình minh tài năng hé lộ có thể vừa âm nhạc và vừa kịch nghệ. Việc các cháu nói được tiếng Việt dù ngọng nghịu cũng đã là khó khăn biết mấy, huống gì các cháu còn hát ca được những bài ca lời Việt một cách rõ ràng cộng thêm những

biểu hiện tâm sự đầy cảm xúc, có hồn.

Cháu Phương Trúc Nguyễn nhẹ nhàng *“Xin hỏi anh là ai? Sao bắt tôi, tôi làm điều gì sai? Xin*

hỏi anh là ai? Sao đánh tôi chẳng một chút nương tay?”. Cháu Huy Đức Nguyễn rất kháu khỉnh quay nghiêng, nhìn thẳng, nhắm mắt, giọng tay “Tôi không thể ngồi yên, khi nước Việt Nam đang ngã nghiêng. Dân tộc tôi sắp phải đắm chìm. Một ngàn năm hay triệu miên tăm tối. Tôi không thể ngồi yên để đời sau cháu con tôi làm người. Cội nguồn ở đâu? Khi thế giới này đã không còn Việt Nam!”. Nhìn cháu Huy Đức lấy giọng, lên giọng cho đủ “tông”, đúng “tông” mới thấy cháu dễ thương vô cùng và tài năng của cháu đã có rồi đó. Trong bài Triệu Con Tim, hai cháu đã đồng ca thật xuất sắc làm cho người nghe cũng xúc động, bồi hồi “Ngày hôm nay nhìn về quê hương, đất nước tôi sao lắm nỗi nhớ thương!? Người yêu nước trong chốn lao tù. Mẹ thương con, thiếu vắng thân mình. Mẹ Việt Nam... đau”. Huy Đức Nguyễn đứng ngồi không yên, cúi thấp đứng thẳng, nghiêng trái quay phải... hát to, mạnh dạn, cương quyết “Hãy biết yêu quê hương Việt Nam. Hãy đứng lên cháu con Rồng Tiên. Đừng thờ ơ, đừng làm ngơ. Triệu con tim, cùng bước tới. Chúng ta là Dòng Giống Lạc Hồng”. Vợ tôi ngồi kế bên nói nhỏ “phải chi mấy đứa cháu mình chỉ nói được tiếng Việt thôi thì cũng đã hay biết mấy”. Thật vậy, tôi có bốn đứa cháu nội, con của một đứa con trai thứ, không đứa nào nói được một lời tiếng Việt. Tụi nó nói chuyện, cãi lộn với nhau, với ba má, với bè bạn... toàn ngôn ngữ “Mỹ Quốc Viện Trợ” làm ông bà nội không biết đâu mà rờ.

Rồi tiếp theo sau là các cháu Nguyễn Thanh Tâm, 9 tuổi từ Washington State về,

hát bài Một Ngày Việt Nam của Trầm Tử Thiêng và Trúc Hồ. Cháu nói rằng nói được tiếng Việt Nam, hát được tiếng Việt Nam là nhờ bà Nội dạy cho. Cháu nhìn bên ngoài hết sức non dại, đẹp cái đẹp của trẻ thơ dễ cảm tình, dù cháu rất cố gắng hát cho rõ lời ca và thể hiện cho tốt ý bài hát, nhưng không tránh khỏi cho người ta thấy rõ rệt rằng, cháu hết sức căng thẳng, sợ sệt. điều cũng dễ hiểu, dễ thông cảm và rất đương nhiên vì cháu còn quá bé thơ lại lạ lẫm, lại bơ ngỗ. Tiết mục thứ 5 là bài Anh Là Ai của Việt Khang,

người nhạc sĩ trẻ tuổi đang ở tù trong chế độ bạo tàn Việt Cộng do cháu Võ Huyền Trâm Anh, 6 tuổi từ Toronto của xứ lạnh tình nồng Canada về hát.

Cháu Trâm Anh choàng vai giải vải Lá Cờ Vàng 3 Sọc Đỏ, mắt đeo kính cận và có dải nơ trắng trên đầu, trông cháu “dễ ghét” hết sức! Cháu biết đặt tay vào bên ngực trái, nơi trái tim nằm ở trong và nắm chặt nắm tay giọng cao như thề lời thề sông núi. Cháu hát với phong cách tự nhiên, tài năng và giọng ca tiếng Việt tròn trịa. Cháu nói, “bố dạy cháu tiếng Việt và hát tiếng Việt”.

Còn đây, đứa con Việt nam tương lai đầy hứa hẹn

Mena Du Phạm, 11 tuổi, về từ thành phố Đông Nam Hoa Kỳ là Atlanta, Georgia. Cháu rất chừng chạc vừa ngồi đánh đàn vừa hát bài hát Triệu Con Tim của Trúc Hồ đã sáng tác cho Phong Trào Triệu Con Tim Một Tiếng Nói với khuôn mặt khả ái, giọng hát ấm dịu, kỹ thuật đầy đặn, phong

thái giản dị, không màu mè và nhất là vẫn tiếng Việt rõ ràng, trong suốt. Đã qua 6 tiết mục,

chúng tôi thấy 7 cháu đã biểu lộ được tài năng ca hát và diễn đạt với một điều đáng nói hơn hết là các cháu đó đã hát bằng tiếng Việt một cách thuần thực, trôi chảy, chuẩn xác và biểu tỏ được ý nghĩa từng lời ca, ý nhạc hết sức xuất sắc làm ta đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác mà không khỏi tấm tắc ngợi khen và mừng thầm. Mừng rằng, hậu sanh chúng ta chắc chắn sẽ có những con người, những khối óc, những bàn tay, những tấm lòng không làm mất nước Việt Nam ngoài nước Việt Nam.

Từ Bắc Cali, bé Vivian Huỳnh, 13 tuổi với khuôn mặt thanh tú đầy cảm xúc và tự tin, với chiếc áo trắng thắt “cà vạt” màu Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ, hát bài khó hát và khó diễn đạt vô cùng là Thiên Thần Trong Bóng Tối của Nhạc Sĩ Trúc Hồ. Cháu Vivian, vợ chồng tôi đã từng coi hát nhiều lần trên Đài SBTN, nhưng rõ ràng lần này thi chung kết, cháu hát hay “khỏi chê”. Từ bắt đầu *“Bạn hãy cùng tôi. Bạn hãy cùng tôi...thắp lên ngọn đuốc Việt Nam, Tự Do, Tình Yêu, Công Lý, Bình An, Hạnh Phúc cho người...”* cháu đã hát làm cho người nghe lòng như bị thôi thúc, như bị giục giã *“Bước theo ngọn đuốc Việt Nam. Niềm tin ngày mai tươi sáng. Hiến dâng cuộc sống cho đời”*. Cháu vung tay lên cao cương quyết, dáng đứng cứng cỏi hiên ngang, tuôn những lời ca hùng hồn, khẳng khái, mạnh dạn làm cho mình người lớn nghe cũng nôn nao muốn đứng dậy mà đi làm việc nước. Âm nhạc hay ở chỗ đó: *“Những thiên thần trong bóng tối. Mang ánh sáng vào nơi tối tăm. Mang tình yêu xóa tan hận thù. Mang Tự Do, Công Bình, Nhân Ái. Cho Việt Nam ngày mai...ngời sáng”*. Và cuối cùng, vừa nắm nắm tay giơ cao vừa hát to *“Việt Nam, Việt Nam...Việt Nam”*, cháu Vivian Huỳnh đã làm toàn thể khán giả phải bôn chồn, bồi hồi và khen tặng không tiếc lời. Còn tôi, đến nỗi vợ đã đưa cho từ lâu chai Heineken cổ lùn lạnh lấm tấm sương mù với vài hột điều của một người bạn mới từ Việt Nam đem qua cho, cứ để đó hồi này giờ cũng chưa đựng tới một ngụm nào, một hột nào. *“Để nghe cho hết Thiếu Nhi Hùng Sĩ Ca”*, vợ tôi đã bỏ cái bếp lạnh tanh không biết bao lâu rồi, này giờ ngồi nghe nhiều hơn nói, bây giờ cũng phải có một lời lên tiếng với cháu Vivian Huỳnh rằng: *“Con nhỏ nhà ai mà dễ thương chi lạ và cũng hát hay chi lạ!”*

Tuộc thi lần này, có cháu chỉ mới 5 tuổi, 6 tuổi, nhưng đã được sự dạy dỗ, hướng dẫn của cha mẹ, của ông bà hết sức công phu nên các cháu đã có hành trang dù gọn nhẹ, nhưng đủ để thi thố tài năng làm cho người lớn phải khen thưởng và các bạn bè nhỏ tuổi như các cháu phải khâm phục, thêm muốn. Trong các cháu tuổi 5, 6 đó có cháu Hugo Hiếu Nguyễn ở Santa Ana cũng hát bài Triệu Con Tim của Nhạc Sĩ Trúc Hồ. Cũng nên biết, Santa Ana nằm trong Quận

nhưng khi cháu hát, cháu diễn đạt nghệ điêu luyện mới thấy một tài đởi tuổi thì ai ai cũng phải buớc nở. Ca Sĩ Ngọc Minh cho cháu là tay cầm micro, cháu đã hát và thể xót xa vận nước *“Từ phương xa, Đất nước tôi sau bốn ngàn năm. không còn. Hoàng-Trường Sa, Việt Nam ơi...”*. Khi cháu mạnh

qua bày tỏ thái cương quyết thì lời ca, dáng bộ đồng nhịp trình bày ra được trọn vẹn xúc cảm lời kêu gọi *“Hãy biết yêu quê hương Việt Nam. Hãy đứng lên cháu con Rồng Tiên. Đừng thờ ơ, đừng làm ngơ. Triệu con tim, cùng bước tới. Chúng ta là dòng giống Lạc Hồng”*. Giáo Sư Nguyễn Văn Khoa cho là *“năm ngoái cháu còn vụng về, nhưng năm nay cháu hát hay quá, thiệt hay quá”*. Thật tình! Cháu hát hay quá, không chê vào đâu được. Đó cũng do cháu có cố gắng rất nhiều trong cái tuổi còn muốn bú sữa mẹ, nói chưa rõ lời và ham chơi Ipad. Đó cũng là công sức giáo dục của các bậc cha mẹ, ông bà, người thân trong gia đình chỉ giáo. Người ta thường nói *“thiên tài là một sự cố gắng lâu dài, bền bỉ”* là vậy.

Tại mục thi cuối cùng là màn hợp ca của

Nhóm Nhạc The Nightingale gồm 13 cháu, chỉ có một cháu trai duy nhất. Các cháu chơi đàn Violin, hát bè, hát nhóm rất điêu nghệ, có kỹ thuật, có tài năng với bài ca Triệu Con Tim, nhạc và lời của Trúc Hồ. Cũng biết, hợp ca hay đồng ca khó hơn biết chừng nào đơn ca. Hợp ca hát làm sao cho “đồng điệu” nghe cho “smooth”, không lợn cợn, loăng choăng, lụp chụp hay “chọi”, “chỏi” với nhau, mà quỵện vào bài hát cho tròn ...thì công tập luyện

quả là khó khăn. Khó khăn nhất vẫn là các cháu còn quá trẻ thơ đủ thứ còn non nớt mà tuổi tác lại không đồng đều, chỉ việc tập nói không thôi cũng đủ là một hướng gì lên giọng, xuống giọng, nhịp điệu, ngừng nghỉ, diễn đạt với nhau 13 cháu thì khốn đốn và mồ hôi chảy biết chừng nào! Cùng một bài hát Triệu Con Tim, có đơn ca, song ca hay hợp ca, các cháu cũng đã thể hiện

Cam có khoảng 23,167 người Việt sinh sống cộng với Garden Grove 47,331, với Westminster 36,058, với Fountain Valley 11,431, với Anaheim 14, 706 theo như thống kê năm 2010 làm Orange County xứ Mỹ có một Little Sài Gòn của Người Việt Nam là Một Nước Việt Nam Ngoài Việt Nam. Cháu Hugo Hiếu Nguyễn thật là bé bỏng, tròn trịa dễ thương, nhìn như đang đòi bú sữa mẹ đứng trước mặt khán giả với vẻ mặt nghiêm trang không dấu nổi lo lắng, sợ sệt,

với phong cách nhà năng thực sự không lời ngợi khen nức “ngầu quá”. Khi hai hiện được tấm lòng nhìn về quê hương. *Ái Nam Quan, nay nay không còn. Mẹ dạn lướt tới, bước*

cách sáng tạo riêng tư của mình làm cho khán giả người lớn cũng phải mẩn phục, thích thú, say mê. Nhóm Nhạc Nightingale đồng nhịp, đồng ca hay biết mấy ở đoạn *“Hãy biết yêu Quê Hương Việt Nam. Hãy biết đau nỗi đau người dân. Ai Nam Quan, Hoàng - Trường Sa. Một ngàn năm giặc phương Bắc. Quê hương mình rồi sẽ ra sao? Và hai câu ca nhẹ nhàng như trào dâng sóng vỗ “Hãy là ngọn đuốc đổi thay. Hãy là ngọn đuốc đổi thay”* làm ai ai cũng tâm đắc *“rằng hay thì thật là hay”* bỗng liên tưởng đến hiện tình đất nước mình, mà *“nghe sao ngậm đắng nuốt cay thế nào”*.

Và sau cùng, phần thưởng có tính cách tượng trưng phát cho cháu Hugo Hiếu

Nguyễn hạng Nhất được 1,000 đô la; Vivian Huỳnh hạng Nhì được 500 đô la; Phương Trúc Nguyễn và Huy Đức Nguyễn hạng Ba được 250 đô la và cháu Trần Thiên Nghi lãnh giải đặc biệt được ưa thích nhất cũng được 250 đô la. *“Việc chấm thứ hạng cho cuộc thi Thiếu Nhi Hùng Sĩ Ca lần này không phải dễ dàng”*, theo lời các Giám Khảo Việt Dzũng, Ngọc Minh, Nguyễn Văn Khoa, vì các cháu đã biểu tỏ được tài năng, sự sáng tạo và lời Việt là sự cố gắng tập luyện đến thuần thục đáng trân quý. Giờ phát thưởng cũng cho chúng ta thấy những bậc phụ huynh, ông bà đã bỏ công, bỏ sức, bỏ của... tận tụy chỉ dạy cho các cháu có được như ngày hôm nay đang đứng bên cạnh các cháu. Chúng ta thật sự phải tuyên dương và khâm phục họ, những người có công bảo tồn nguồn gốc và văn hóa Việt Nam ở hải ngoại.

Tôi có 2 đứa con út qua Mỹ, đứa lớn 7 tuổi và đứa nhỏ gần 5 tuổi. Bụng bảo dạ rằng sẽ dạy cho hai con đọc, viết, nói được tiếng Việt. Đã gần 25 năm trôi ở trên xứ sở này may lắm hai đứa con tôi bây giờ còn nói được tiếng Việt Nam trôi chảy, nhưng đọc và viết thì không biết gì. Còn các cháu nội, cháu ngoại thì “ám ớ” vài lời tiếng Việt ngọng nghịu nghe không biết tụi nó nói gì, có khi phải cần ba, má chúng nó “dịch” giùm. Tôi đã từng bắt hai cháu ngồi vào bàn học đánh vần, ráp chữ, đọc tiếng Việt, nhưng mình không nhiều cố gắng sau những lúc ngoài giờ đi làm về mệt nhọc. Bây giờ rảnh rang những tháng ngày dài hưu trí thì các con đã lớn tuổi, đã ra trường, đã đi làm, có đứa đã có gia đình... đâu màng nghe lời cha mẹ mà *“ngồi xuống học hành đàng hoàng”*. Cho nên, chỉ nghe các cháu nhỏ 5, 7 tuổi hay 10, 11 tuổi xúm xít nhau nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt là mình cũng thấy vui trong lòng, ấm áp trong lòng, hướng gì các cháu còn hát nhạc Việt bằng lời Việt một cách trồn tru và điệu nghệ. Đài Truyền Hình SBTN, tôi nghĩ là đã làm được một việc đầy ý nghĩa và hết sức ý nghĩa. Ý nghĩa là đã kích thích, đã khích lệ các cháu nhỏ sinh ra và lớn lên trên xứ người hăng hái học tiếng Việt, nói tiếng Việt, hát tiếng Việt. Ý nghĩa là từ tiếng mẹ đẻ đó, các cháu mới biết về nguồn cội của mình, mới có *“Từ phương xa, nhìn về quê hương”* và mới biết *“Ai Nam Quan, nay không còn. Hoàng- Trường Sa, nay không còn”* mà *“Triệu con tim cùng bước tới. Chúng ta là Dòng Giống Lạc Hồng”*. Xin một lời trân trọng cảm ơn những bậc phụ huynh đã có công hết sức vun bồi tiếng Việt và tài năng

cho các cháu bé thơ dự thi Thiếu Nhi Hùng Sử Ca. Và cũng xin một lời cảm ơn Đài Truyền Hình SBTN đã có sáng kiến đứng ra tổ chức cuộc thi Thiếu Nhi Hùng Sử Ca. Và cuối cùng cũng trân quý sự cố công học tập của các cháu hết sức công phu, bền bỉ./.

NGUYỄN THỪA BÌNH

23/6/2013, ngày nóng tháng Hạ